

կարողաւ, բայց թող գաայ մէկը ու ինձ նման աւերելու կապիւ։

Գրտախնէ խոսող կաթիլները ջրի նման հոսում էին խեղճ վարժապետի գունաւառձ դէմքից։ Շատ այնպէ՛ս խեղճ խեղճ նայում էր ասանովները երեխան, որ կարծած թէ՛ ջրանից կարելիք ուժիւն էր լսողը համար, որ խղճան իրեն Գրտա կարեկցական դէմքը դի-

... Գեորգիաները, գլուխը շարժելով որ տեսակ բառակապակցություն էր շարժվում, նրանց՝

— Գեորգիաներ, այդ չառ խելքը բան բանելվը, ասաց, ժողով-Մայետոր տե՛ն ղիլ ղիլ կենալով, Շատ լաւ արելվը, որ մերեքելիք, որ մանկելիք նրա պա՛հանքը, բառաստե՛նք բառաստե՛նք ու եպով ի՛շտաւորութիւնը մարդ ի՛շտաւորութիւն ի՛շտաւորութիւնը մարդը փշաջնում է, ինչ նը՛ւ արեալ ճանդում է, ի՛նչ քննրը պակնցնում, ի՛նքար զարմում... :

Աճա՛նքը է՛ն տեսած կը լինէ ի՛նք

որպես ժողովրդի ... Կենց ապրի աստիճանաբար, նա ամբողջ Կապուցյան ամենախիտը ու համալցողը երևեալն էր — բաժարահասկ, սակ և ուժեղ, զանգուր մոտեցրով Կինս հպարտանում էր իմ ժողովուրդը:

Ճշմարտութեամբ, ու որքան առաւել նորաւն տուի. այժմ առաջուպ այն երեւակներ հետքն էլ չի մնացել, այլքան ժողովուրդ է:

Գրեւ զաւս ինչ, ալէն շարաթ Պ.
 փարստարտը առաւ էր ինձ. — Ձեր որդին
 Կարսն Վայէշէ, մի ուրիշ մարդ էր դուք
 դայ. նա ձեր Հարստութիւնը կը լինի. ինչ
 ուրում է, ջրի նման սովորում է: Ձեր որ-
 դին ալէն զաւս կորու է դառնալ. Ի՜նչ
 զանկանար դու կարող. — Փայտերի մեծ քանա-
 իւթեւոր փշտաւարին, փայտաքարն, քար-

ու պարծանքը կը լինի :
 «Ես էլ հաւատում եմ դրա այդ խոս-
 քերին, ասում եմ էի ամէն տեսակ գրքեր,
 ինչ ասեալ էր Ժորժ պառկուել էր քնելու
 գրքերը խառտած (5) և զիջէր մի ժամանակ
 արթնանալ, որ ինչ է նաեւ կորուստ : Ես
 տախլուում էի նրա լաղաղորդ համար աւեւ
 լըրդ իւղ առնելու . . . է՛հ, ի՞նչ չեւ անել

« Երբեք ուր տես, զաւիթ զնայն, սխեց
 նիւարի: Այլք աւելիւ թա, առում էր պա-
 լուն Անուանում . . . զհոռութիւնը մարդու
 լուրբցնում է (6) . . . Կիտումիւնը, նիւթական
 սնունդ ին, որ զհրապիւն մտում . . . չէք
 տեսնում չեմ, ի՞նչպէս հոր . . . »

Իսկապէս թուրքը նրա լիւթիւն խօսքերից
 սխտա բարձր բաճախելով ծիծաղում .

— Ուրիշ, զ, միմեզից մարժապետը, ևս
 երբեք պղծութիւն չունի ջնման .

Մայնաւոր, իբր թէ չի լսում նրան , չա-

մեղքացնող այն անմեղ զբոսաւորքը հար
ուսածը, փորձ մ'աւելցած է, կ'ըս
տեմք իրենք: Ճօրճաւ նահանգէն
լազար քարոզիչն ինչ Աստ. Ճան ան
յատկապէս բերել տուած էին բար
ղել Ժողովրդեան թէ զբօսաւորք հ
գիներու իրկուլեանն ինչպատեմ,
թէ փրկուելու համար քաղաքակ
տեններու օրեր ալ եկեղեցիի դնալու
քարոզ մտիկ բերելու էին. բարոյնք
որոնք Ժողովուրդին դուռն բերելէ ո
րիշ բանի չեն ծառայեր, ինչպէս որ ա
մեն կիրակի իւր տանտեմը հարկերն
ծեր ու պառաւել թմրած կը ննջ
կահարտելալ բաղմններու վրայ: Ահ
մեք ատուածաբան քարոզիչն առա
կուլեմները, զորս կը թարգմանեն

մը չիփոխուելին յառաջ եկաւ լեւալ
հոգեք Նրանմէկը քաղաքին խաղալին լե
նեալալանին խորքերը անդամը Բայ
վերնագէտ խաղը սկսաւ և մեծ յաճ
դուլեանմը չարմախուեցաւ և երկ
վեճ մը պատահեց՝ քաղաքապետը
քաղաքին նշանաւոր դատաւորներ
մին կ'որոշէին և կը վճռէին Կեր ա
չաց ապիւր ունեցած լրագրեր մէկու
կը պատմէ խաղակոշիկին մը ընդ
դէրպամառուի և խմբագրի մը , որմ
պատմութենէն կը հասկտուի լեւ խաղ
ալիքանալէ Իրորը դերպամառաւ բո
ւական մեծ դումար մը չափէ և խո
հըրպակնաց վերքերը դարմանելու հ
մար բիլիլներու դրած դերկերէն , ժա
մանակները արգէտ փոխուած են , կը

իր արտառների տալովը մաքսաւորութեանը զգեստ էր խաղերը ինքարկելու համար, անտառաւորն վարչութիւնը խաղաղասիրտի հաւարեմանը յերեքեք եւ արտիկ նման էլէ շատ քան ինչու. Գլխավորապէս, հէնց տասնութերեւթիւնը ր ինչպէս զիտեք այնպիսի մի փայտի պատշտոն է, առաջին մի կողմիկն այնքան օգուտ էր առախի նրան, ինչքան կարելի ատամալ կանոնաւոր մշակուած ընդարձակ կարտեաները միայն : Նաւ շատ անգամ էր ինքանման էր, մի տեսակ քառակողմեքան կզանէ շոյկով թէ՛

— Ես միայն համայնքի բաւն եմ ցանկանումս . . . Եստ . . . Իր հասնեմ դրանս . . .

— Է՛հէ՛հ . . . պատշաճաւոր մի անգաւ էլ նրա Գրեկտաւոր — ուր որ անհրաժեշտ լինէր, որովհետեւ այժմ այն է

(1) Անտառախոյս (2) զիրութիւն :

(3) Գլխավորապէս :

— Իսկ զիտէ՛ք, թէ ես ինչ պէտք է անեմ, որ կապուածով մի զբառաւանս սու ճարեմ, սոսկ զայտաճար ճար թէ՛քնորո՞ւն — Դիտէ՛ք, որքան պէտք է ասանքով չարարելով, կաշուց զուրս զամ, վեր կապուելով ու ճնդեր վեր աղարկ Գանձ՝ խոր պէտք է կապել ցախի զանգով, ինչքա՞ն ծառի ճառս արնատանք պէտք է զուրկ տալ զեւթովը :

— Իսկ ո՞նձը, ստացի՞ն միտայնն միւս ներս : Մենք եւս անէ՛զու անասունէն՝ չենք, չը՛, պարոն Դէ՛նիկ :

— Դեւա լաւ է, որ իմանանք, թէ ճա՛մեր զաւանդելով մի բան սովորում են, զըսելով ճար, սոսկ մարտնչելովս Մատէ՛ք :

— Ինչե՞ն է պէտք մեր որդւոց սովորելու կարեք նրան բարձրագոյնակ Նիկողայ ժախիկ : — Եւ որ ոչ զբեւ զիտեմ, ոչ զ

(1) Պոռչատ :

Դա լաւ տխուր էր :

Իսկ ինչպէս տղան տանուէր ծախ Բա-
նարին, ի շնորհիւ իր փառեւի պաշտօնին
փառասօր կերպով շրջապատուած խորհրդի
անդամներով, անշնուն էր դիմել զփառ-
սիրոջով մեծ շքով այդ Ժամանակի ու խո-
րատու գլխով, մտածում էր ճշմունքով. —

— Կործր խղճողներ. լաւ լաւ եղաւ
ժողով Մայիստը կարծեմ փառասան էր
դարձել. այնպէս էր լաւ խօսում : Կարա-
վարիք ուռցեց փոքր ինչ կը բարկանայ
բայց ոչինչ, Տէր Հայրը դո՛ւ կը լինի, իսկ
այդ է զփառսորը : Ո՞վ ապաւինում է տէ-
հօր տղաքներին, նա ոչնից չ'ուղտը
վախեցաւ : —

ԵՐԿՐԱՆ—ՇԱՏՐՈՒՆ

Բարգմ. ԶԿԿ
ԺԺԷԷ

(Դ) ԳՐԻԼԷ (Գ) ՆԻՏԱՐՈՅԻՆ :
(Ե) Յուսու :

